

Apostolische reis naar Sydney (Australië) ter gelegenheid  
van de 23ste Wereldjongerendag (12-21 juli 2008)

## Welkomstviering door de jongeren

*Toespraak*

*Barangaroo, Sydney Harbour*

*donderdag 17 juli 2008*

*Beste jongeren,*

Wat is het fijn jullie hier te begroeten in Barangaroo, aan de kust van de schitterende haven van Sydney, met zijn beroemde brug en Opera House. Velen van jullie komen hier vandaan, uit het binnenland of uit de dynamische multiculturele gemeenschappen van de Australische steden. Anderen zijn gekomen van de verspreide eilanden van Oceanië en weer anderen uit Azië, het Midden-Oosten, Afrika en de Amerika's. Sommigen van jullie, zeker, zijn van zover gekomen als ik, Europa! Waar we ook vandaan komen, we zijn hier eindelijk in Sydney. En samen staan we in onze wereld als Gods familie, leerlingen van Christus, gesterkt door zijn Geest om getuigen te zijn van zijn liefde en waarheid voor iedereen!

Ik wil graag eerst de Aboriginal stamoudsten bedanken die mij verwelkomden voordat ik in Rose Bay op de boot stapte. Ik ben diep geroerd op uw land te staan, terwijl ik weet van het lijden en onrecht dat zij gedragen heeft, maar ben mij ook bewust van de genezing en de hoop die nu werkzaam zijn, en die terecht alle Australische burgers trots maken. Aan de jonge inheemsen – Aboriginals en Torres Strait Eilanders – en aan de jongeren van de Tokelau-eilanden druk ik mijn dankbaarheid uit voor uw enthousiaste wel-

kom. Via jullie zend ik mijn hartelijke groeten aan jullie volk.

Kardinaal Pell en aartsbisschop Wilson, ik dank u voor uw warme welkomstwoorden. Ik weet dat uw gevoelens weerklank vinden in de harten van de jongeren hier vanmiddag bijeen, en dus dank ik u allemaal. Ik zie een duidelijk beeld van de universele Kerk voor mij staan. De variëteit van landen en culturen waaruit jullie voortkomen laat zien dat Christus' Blijde Boodschap inderdaad voor iedereen is. Ze

heeft de 'uiteinden der aarde' bereikt. Toch weet ik ook dat een groot aantal van jullie nog steeds op zoek zijn naar een geestelijk thuisland. Sommigen van jullie, zeer welkom onder ons, zijn niet katholiek of christen. Anderen van jullie zweven aan de rand van het parochie- en kerkelijk leven. Jullie wil ik graag bemoeidiging schenken. Stap naar voren in Christus' liefhebbende omarming. Herken de Kerk als jouw thuis. Niemand hoeft buiten te blijven, want vanaf de dag van Pinksteren is de Kerk één en universeel geweest.

Vanavond wil ik ook graag degenen insluiten die niet aanwezig zijn onder ons. Ik denk met name aan de lichamelijk of geestelijk zieken, jongeren in de gevangenis, hen die worstelen in de marges van onze samenlevingen, en degenen die zich om welke reden dan ook vervreemd voelen van de Kerk. Tot hen allen zeg ik: Jezus is dicht bij jou! Voel zijn genezende omarming, zijn medelijden en barmhertigheid!

Bijna tweeduizend jaar geleden werden de apostelen, vergaderd in de bovenzaal, samen met Maria en een paar gelovige vrouwen, vervuld van de heilige Geest (vgl. Hnd 1,14; 2,4). Op dat buitengewone moment, waarop de Kerk werd geboren, werden de verwarring en de angst die Christus' discipelen in de greep hielden, omgevormd tot krachtige overtuiging en vastberadenheid. Zij voelden zich verplicht te spreken over hun ontmoeting met de verrezen Jezus, die zij liefdevol de Heer waren gaan noemen. Op veel manieren waren de apostelen heel gewoon. Geen van hen kon claimen de perfecte leerling te zijn. Zij herkenden Christus niet (vgl. Lc 24,13-32), voelden zich beschaamd over hun eigen eerzucht (vgl. Lc

22,24-27), en hadden Hem zelfs verloochend (vgl. Lc 22,54-62). Toch, toen ze gesterkt werden door de heilige Geest, raakten zij vervuld van de waarheid van Christus' Evangelie en geïnspireerd tot vurige verkondiging ervan. Daartoe aangespoord riepen zij uit: bekeert u, laat u dopen, ontvang de heilige Geest (vgl. Hnd 2,37-38)! Gedragen door het onderricht van de apostelen, door gemeenschap, door het breken van het brood en door gebed (vgl. Hnd 2,42), trad de christelijke gemeente naar voren om zich te verzetten tegen de ontaardheid in de hen omringende cultuur (vgl. Hnd 2,40), om voor elkaar te zorgen (vgl. Hnd 2,44-47), om hun geloof in Jezus te verdedigen tegenover vijandigheid (vgl. Hnd 4,33), en om zieken te genezen (vgl. Hnd 5,12-16). En in gehoorzaamheid aan Christus' eigen gebod, gingen zij door met getuigen van het beste verhaal aller tijden. Namelijk dat God voor ons is gekomen, dat het goddelijke de menselijke geschiedenis is binnengetreten om haar om te vormen, en dat we geroepen zijn om onszelf onder te dompelen in Christus' reddende liefde, die het kwaad en de dood overwint. De heilige Paulus bracht de boodschap in zijn beroemde speech voor de Areopaag op deze manier: "God geeft aan ieder leven en adem, ja alles ... zodat heel het mensenvolk Hem zou zoeken en Hem wellicht tastenderwijs zou vinden. Hij is immers niet ver van ons. Want door Hem leven wij, bewegen wij en zijn wij" (vgl. Hnd 17,25-28).

En vanaf die tijd zijn mannen en vrouwen op weg gegaan om hetzelfde verhaal te vertellen, te getuigen van Christus' waarheid en liefde, en bij te dragen aan de opdracht van de Kerk. Vandaag denken wij aan die pionierende priesters, zusters en broeders die naar deze kust kwa-

men en naar andere delen van het Pacifische gebied, vanuit Ierland, Frankrijk, Brittannië en elders in Europa. De grote meerderheid was jong, sommigen nog in hun late tienerjaren. En toen zij afscheid namen van hun ouders, broers en zussen en vrienden, wisten zij dat ze waarschijnlijk nooit meer thuis zouden komen. Hun hele leven was een onbaatzuchtig christelijk getuigenis. Zij werden de nederige maar vasthoudende bouwers van zoveel van het sociale en geestelijke erfgoed, dat tegenwoordig nog altijd goedheid, medeleven en zin geeft aan deze landen. En zij gingen door met een nieuwe generatie te inspireren. We denken onmiddellijk aan het geloof dat de zalige Mary MacKillop steunde in haar pure vastberadenheid om speciaal de armen te helpen, en de zalige Peter To Rot in zijn standvastige besluit, dat sociaal leiderschap altijd het Evangelie moet insluiten. Denk ook aan jullie eigen grootouders en ouders, jullie eerste geloofsleraren. Zij hebben zich ook talloze offers van tijd en energie getroost, uit liefde voor jullie. Met de steun van jullie pastors en leraren hebben zij de niet altijd gemakkelijke maar veel voldoening gevende taak, om jullie toe te leiden naar alles wat goed is en waar. Door hun eigen getuigenis, hun onderricht en leven vanuit ons christelijk geloof.

Vandaag is het mijn beurt. Voor sommigen van jullie lijkt het misschien of we naar het uiteinde der aarde zijn gekomen! Voor mensen van jullie leeftijd echter, is iedere vliegtocht een opwindend vooruitzicht. Maar voor mij was het een beetje benauwend! Alleen waren de beelden van onze planeet vanuit de lucht echt fantastisch. De fonkeling van de Middellandse Zee, de grootsheid van de Noord-Afrikaanse woestijn, de weelderigheid van de bossen van Azië, de uitgestrektheid van

de Stille Oceaan, de horizon waar de zon opkwam en onderging, en de majestueuze schittering van de natuurlijke schoonheid van Australië waarvan ik de afgelopen dagen kon genieten. Dat alles wekte een diep gevoel van ontzag. Het is of je een glimp opvangt van het scheppingsverhaal uit Genesis. Licht en donker, de zon en de maan, de wateren, de aarde, en de levende schepselen, die allemaal "goed" zijn in Gods ogen (vgl. Gn 1,1-2,4). Wie zou, opgaand in dergelijke schoonheid, de woorden van de psalmist niet kunnen nazeggen tot lof voor de Schepper: "hoe ontzagwekkend is uw Naam op aarde" (Ps 8,2)?

En er is meer, iets dat nauwelijks is waar te nemen vanuit de lucht. Mannen en vrouwen naar niets minder dan Gods beeld en gelijkenis (vgl. Gn 1,26). In het hart van het wonder van de schepping zijn jullie en ik, de mensenfamilie, "gekroond met luister en met eer" (Ps 8,6). Hoe wonderlijk! Met de psalmist fluisteren we: "Wat is de mens dan, dat Gij naar hem omziet?" (Ps 8,5). En stil geworden, in een geest van dankbaarheid, in de kracht van heiligheid, denken we na.

Wat ontdekken we? Misschien komen we met tegenzin tot de erkenning, dat er ook littekens zijn die de oppervlakte van onze aarde markeren. Erosie, ontbossing, verspilling van 's werelds minerale en marietiem bronnen voor onze onverzadigbare consumptie. Sommigen van jullie zijn eilandbewoners, wier bestaan wordt bedreigd door stijgende waterniveaus. Anderen komen uit landen die lijden aan de gevolgen van verwoestende droogte. Gods wonderbaarlijke schepping wordt soms ervaren als bijna vijandig voor zijn beheerders, soms zelfs gevaarlijk. Hoe kan wat 'goed' schijnt zo bedreigend zijn?

En er is meer. Wat denk je van de mens, het hoogtepunt van Gods schepping? Elke dag komen we de genialiteit van menselijke prestaties tegen. Van vooruitgang in de medische wetenschappen en knappe toepassing van technologie tot creativiteit in de kunsten, de kwaliteit en het plezier in de levens van mensen stijgt gestaag op vele manieren. Onder jullie zelf is er een bereidheid om de talloze kansen die jullie worden geboden waar te nemen. Sommigen van jullie blinken uit in studie, sport, muziek, dans of toneel, anderen hebben een scherp oog voor sociale rechtvaardigheid en ethiek, en velen van jullie zijn dienstbaar en doen vrijwilligerswerk. Wij allemaal, jong en oud, kennen die momenten waarop de aangeboren goedheid van de menselijke persoon, misschien even te zien in het gebaar van een klein kind of de bereidheid tot vergeving bij een volwassene, ons vervult van diepe vreugde en dankbaarheid.

Toch zijn zulke momenten niet blijvend. Dus we denken opnieuw na. En we ontdekken dat niet alleen de natuurlijke maar ook de sociale omgeving, de habitat die we voor onszelf vormgeven, haar littekens heeft, van wonden die erop wijzen dat er iets mis is. Ook hier, in ons persoonlijke leven en in onze maatschappij, kunnen we een vijandigheid tegenkomen, iets gevaarlijks. Een vergif dat dreigt aan te tasten wat goed is, te vervormen wie we zijn en het doel te verdraaien waarvoor we geschapen zijn. Voorbeelden te over, zoals jullie zelf weten. Onder de meer voorkomende zijn alcohol- en drugsmisbruik, en de verheerlijking van geweld en seksuele vernedering, vaak gepresenteerd door de televisie en het internet als vermaak. Ik vraag mezelf af, kan iemand oog in oog met mensen die echt slachtoffer zijn van geweld en seksu-

ele uitbuiting 'uitleggen' dat deze tragedies, denkbeeldig voorgesteld, worden gezien als louter 'vermaak'?

Er is ook iets kwaadaardigs, dat voortkomt uit het feit dat vrijheid en tolerantie zo vaak van de waarheid worden losgemaakt. Dit wordt gevoed door de idee, wijdverspreid tegenwoordig, dat er geen absolute waarheden zijn om ons leven te leiden. Het relativisme heeft, door zonder onderscheid praktisch aan alles waarde toe te kennen, 'ervaring' het allerbelangrijkste gemaakt. Toch kunnen ervaringen – losgemaakt van elke overweging van wat goed is of waar – niet tot echte vrijheid, maar tot morele of intellectuele verwarring leiden, tot verlaging van normen, tot verlies van zelfrespect en zelfs tot wanhoop.

Beste vrienden, het leven wordt niet bepaald door toeval, het is geen willekeur. Jullie eigen bestaan is gewild door God, gezegend en voorzien van een zin (vgl. Gn 1,28)! Het leven is niet louter een opeenvolging van gebeurtenissen of ervaringen, hoe nuttig vele daarvan ook zijn. Het is een zoektocht naar de waarheid, het goede en het mooie. Voor dát doel maken wij onze keuzes, dáárvoor gebruiken wij onze vrijheid, en het is hierin – in waarheid, goedheid en schoonheid – dat wij vreugde en geluk vinden. Laat je niet voor de gek houden door degenen die je slechts als nieuwe klant zien in een markt van ongedifferentieerde mogelijkheden, waar de keuze zelf het goede wordt, waar de nieuwigheid schoonheid overheerst, en waar subjectieve ervaring de plaats inneemt van de waarheid.

Christus biedt meer! Eigenlijk biedt Hij alles! Alleen Hij, die de Waarheid, de Weg

en dan ook het Leven is. Zo is de 'weg' die de apostelen naar de uiteinden der aarde voerde, het leven in Christus. Dit is het leven van de Kerk. En de toegang tot dit leven, tot de christelijke weg, is het Doopsel.

Vanavond wil ik daarom graag kort iets in herinnering roepen over ons begrip van het Doopsel, alvorens morgen over de heilige Geest na te denken. Op de dag van jullie Doopsel betrok God jullie in zijn heiligheid (vgl. 2Pe 1,4). Jullie werden aangenomen als zoon of dochter van de Vader. Jullie werden ingelijfd in Christus. Jullie werden tot verblijfplaats van zijn Geest gemaakt (vgl. 1Kor 6,19). Inderdaad, tegen de voltrekking van jullie Doopsel heeft de priester zich tot jullie ouders en de aanwezigen gewend en, je bij naam noemend, gezegd: "je bent een nieuw schepsel geworden".<sup>1</sup>

Beste vrienden, thuis, op school of de universiteit, op je werk of in je vrije tijd, denk eraan dat je een nieuw schepsel bent! Als christenen staan jullie in deze wereld en weten jullie dat God een menselijk gezicht heeft, Jezus Christus, de 'Weg' die alle menselijke verlangens stilt, en het 'Leven' waarvan we allen geroepen worden te getuigen, altijd wandelend in Zijn licht.<sup>2</sup>

De taak om te getuigen is niet gemakkelijk. Er zijn er velen vandaag die beweren dat God erbuiten moet worden gehouden, en dat religie en geloof, prima voor individuen, volledig zou moeten worden geweerd uit het publieke domein, of alleen erbij gehaald voor beperkte praktische doeleinden. Deze secularistische visie tracht het menselijk leven te verklaren en de maatschappij te vormen zonder veel of enige verwijzing naar de Schepper. Ze

presenteert zichzelf als neutraal, onpartijdig en iedereen insluitend. Maar in werkelijkheid, zoals iedere ideologie, legt het secularisme een wereldvisie op. Als God irrelevant is voor het publieke leven, wordt de maatschappij gevormd naar een goddeloos beeld. Wanneer God wordt overschaduwd, begint ons vermogen af te nemen om de natuurlijke orde, zin en het 'goede' te herkennen. Wat ogenschijnlijk werd bevorderd als menselijke vindingrijkheid, manifesteert zich al gauw als dwaze, hebzuchtige en egoïstische uitbuiting. En zo zijn we ons meer en meer bewust geworden van onze behoefte aan nederigheid ten overstaan van de kwetsbare complexiteit van Gods wereld.

Maar hoe is het met ons sociale milieu? Zijn we net zo alert voor de signalen dat we de morele structuur, waarvan God de mensheid heeft voorzien, de rug toekeren?<sup>3</sup> Herkennen wij dat de aangeboren waardigheid van elk individu berust op zijn of haar diepste identiteit, als beeld van de Schepper? En daarom dat de mensenrechten universeel zijn, gebaseerd op de natuurwet, en niet iets dat afhangt van onderhandeling of steun, laat staan compromissen? En dat voert ons tot nadenken over welke plaats de armen, ouderen, immigranten en stemlozen in onze samenlevingen hebben. Hoe kan het, dat huiselijk geweld zoveel moeders en kinderen kwelt? Hoe kan het, dat de meest wonderbaarlijkste en heilige menselijke ruimte, de schoot, tot plaats is geworden van onuitsprekelijk geweld?

Mijn dierbare vrienden, Gods schepping is één en is goed. De inzet voor geweldloosheid, duurzame ontwikkeling, gerechtigheid en vrede, en de zorg voor ons milieu zijn van levensbelang voor de mensheid. Zij kunnen echter niet worden

1. Vgl. *De viering van het doopsel*, 99.

2. Vgl. *a.w.*, 100.

3. Vgl. Benedictus XVI, Boodschap ter gelegenheid van de viering van de 40ste Wereldvredesdag, 1 januari 2007 (8 december 2006), 8, in: *Kerkelijke documentatie 35/1-2* (16 februari 2007), 34.

begrepen zonder diep na te denken over de aangeboren waardigheid van elk menselijk leven vanaf de conceptie tot de natuurlijke dood: een waardigheid door God zelf gegeven en dus onschendbaar. Onze wereld is de hebzucht, uitbuiting en verdeeldheid, de eeuwige valse idolen, halve antwoorden en de pijn van loze beloftes moe geworden. Ons hart en onze geest smachten naar een levensvisie waarin liefde blijvend is, gaven worden gedeeld, aan eenheid wordt gewerkt, vrijheid haar zin vindt in waarheid, en waar identiteit gevonden wordt in respectvolle gemeenschap. Dit is het werk van de heilige Geest! Dit is de hoop, voorgehouden door het Evangelie van Jezus Christus. Om van deze realiteit te getuigen, werden jullie opnieuw geschapen bij het Doopsel en gesterkt door de gaven van de Geest bij het Vormsel. Laat dit de boodschap zijn die je meeneemt uit Sydney voor de wereld!

*Hierna begroette de paus de jongeren in diverse talen. In het Frans en Duits zei hij:*

*Frans:* Beste jonge Franstaligen, gedreven door het verlangen om jullie geloof te

verdiepen, zijn jullie van de uiteinden van de aarde gekomen om in Sydney de unieke en gemeenschappelijke ervaring mee te maken van een bevoorrechte ontmoeting met de Heer. Het is de heilige Geest die jullie hier heeft samengebracht. Moge Hij jullie zijn aanwezigheid laten ervaren in jullie hart en jullie ertoe bewegen vurig te getuigen van Jezus Christus, gestorven en verrezen voor jullie!

*Duits:* Beste vrienden, die mij in mijn moedertaal verstaat, ik groet jullie allen hartelijk. Toon je overal als blijde getuigen van de blij makende boodschap van Jezus! Spreek moedig van jullie geloof, ook als je soms op tegenspraak stuit en het kruis van de afwijzing ervaart. De Heer, die voor ons een groter kruis gedragen heeft, zal jullie bijstaan. God schenke jullie een goede, gezegende tijd hier in Australië.

© Copyright 2008 – Libreria Editrice Vaticana / R.-K. Kerkgenootschap in Nederland

*Vertaling: H. Lohman M.A.*